

Prof. dr Braco Kovačević, redovni profesor, naučni savjetnik Evropskog defendologija centra Banja Luka

TOTALITARNA EVROPSKA UNIJA

Evropska unija (EU) je, od naroda država-članica, neizabrani, nadnacionalni i nadsuvereni savez „odabranih“ evropskih država koje su dio svojih državnih suverenosti prenijele na ovu rigidnu strukturu moći. S obzirom da u odnosu na članice, ima moć i da ih obavezuje na poštovanje i prihvatanje te moći, čak i kada to nije u skladu sa njihovim interesima, ona kao totalitarna organizacija nastoji da ih potpuno kontroliše. Istovremeno, taj totalitarizam „iznutra“, te diskriminacija i rasistički odnos prema onima koji joj ne pripadaju, tj. onima „izvana; pokazuju i njenu fašističku orijentaciju koja često dolazi do izražaja, kao i u slučaju njenog odnosa prema ekonomskim, društvenim, (geo)političkim, vjerskim i drugim pitanjima u Moldaviji.

Kao ekonomski i politički savez, Evropska unija nije nastala demokratskom voljom narodâ. U njoj ne vlada parlamentarna demokratija već – *oligarhijski fašizam*.

Kao istureni anglosaksonski atlantistički trabant, Evropska unija nastoji da desuverenizuje ne samo države koje su okupirale, nego i države koje nisu u organizaciji Evropske unije.

U geopolitičkom smislu, Evropska unija nastoji da, zajedno sa anglosaksonskim Zapadom a, prije svega sa Sjedinjenim Američkim Državama, čiji i jesu satelit, evropske države odvoje od ruskog geopolitičkog ili, kako kažu, „ruskog malignog uticaja“. U tom pogledu nastoji i da Moldaviju odvoji od ruskog uticaja te da je locira u sferu svoga totalitarnog uticaja. Zvanična državna moldavska politika, uprkos velikim unutrašnjim suprostavljanjima, želi „evropski put“ koji se temelji na apsolutnoj nedemokratičnosti i *rusofobiji* kao rasističkom konstrukt.

Evropska unija nije nastala na demokratskim principima na kojima insistira, o kojima stalno govori, i koje neprestalno ističe. Od samog početka izgradnje Evropske Unije napravljeno je nekoliko suštinskih i bitnih grešaka: 1. njena izgradnja je *započeta od ekonomije i trgovine* a ne od politike i kulture, misleći da će ekonomsko ujedinjenje samo po sebi dovesti do političkog ujedinjenja, ali to se „očigledno nikada nije desilo“; 2. Evropska Unija se *stvarala od vrha* (Briselske komisije) a ne od „baze“, odnosno „odozdo“, a „u skladu sa principom subvencionisanja, ili principom dovoljne kompetentnosti“; 3. preferiralo se *ubrzano proširenje* na zemlje koje uopšte nisu dovoljno pripremljene; 4. formiranje EU se odvijalo *bez konsultacija naroda*, a i onda kada je rijetko to učinjeno, kao u slučaju famoznog referenduma u Mاستrihtu, „brutalno se ignorisalo narodno mišljenje“, i 5. nikada se nije donijela „jasna odluka o granicama „Evrope“, niti „o ciljevima evropskih integracija“.

Nastala oktroisano, „odozgo“ a ne demokratski, „odozdo, zato što je referendum izigran, i svojim nametanjem standarda, Evropska unija se ponaša kao kolonijalna nadsuverena i nadnacionalna organizacija. Ona ne ispunjava zahtjeve naroda, već interese otuđenih centara moći neodgovorne političke oligarhije i tzv. „duboke države“. Njome ne vladaju izabrane političke elite, već neizabrane nametnute i neodgovorne političke oligarhije, odnosno mali broj ljudi (*oligoí*). Zato je, umjesto narativa o *zapadnim demokratijama* neophodno govoriti o neizabranim i neodgovornim *zapadnim oligarhijama*. Riječ je o inverziji u okviru koje demokratija potpuno slabi ili gotovo nestaje. Evropska komisija je najnedemokratskije tijelo Evropske unije čija je politička oligarhija apsolutno neodgovorna jer nikom i ne odgovara. O kakvoj se to demokratiji može govoriti ako predsjednici i kancelari imaju svega 15%, 17% ili 30% narodne podrške, pa i manje? Demokratija? Da, to je „evropska demokratija“ kao *kakistokratija*, odnosno – *vladavina najgorih*.

Kada imamo na umu izjave i ponašanja neodgovornih političkih oligarhija Evropske unije, onda nam je sasvim jasno da one ne samo da produkuju sukobe sa mnogim državama, nego i sa sopstvenim narodima. Jer, kako razumjeti besmisleni finansijsku pomoć Ukrajini i prekid korištenja jeftinih ruskih resursa, a plina i nafte posebno, koji su doveli do ekonomskog samoubistva najrazvijenijih država EU? Militantna i militaristička finansijska podrška Ukrajini, kupovina energenata po znatno višim cijenama u odnosu na jeftiniji ruski gas i naftu, doveli su do pada konkurentnosti, usporivši ekonomski i industrijski razvoj država Evropske unije i gurajući ih u inflaciju, recesiju i stagflaciju. Uvozili su jeftiniju hranu, minerale i energente iz Rusije, a Rusiji uveli sankcije, što se odrazilo na ekonomski pad Evrope čije je tržište potpuno poremećeno. Tako su neodgovorne nesuverenističke, globalističke političke oligarhije Evropske unije dovele do sukoba ne samo sa Rusijom, nego i sa svojim sopstvenim stanovništvom, proizvodeći i generirajući državni rat protiv svog naroda. A, on je evidentan u preduzimanju državnih mjera protiv povećanja plata i povećanja životnog standarda, te protiv ulaganja u penzione i socijalne fondove. Neodgovorne, imenovane i oktroisane političke i korporativne oligarhije Evropske unije suludo smatraju da jedino naoružanje može donijeti profit. Zato i razvijaju kognitivni, medijski i propagandni rat protiv svog stanovništva huškajući ga na rat protiv „ruske opasnosti“ i „ruske agresivnosti“. Iako podržavaju agresivnu strategiju opkoljavanja Rusije „anakonda strategijom“, evropske i uopšte anglosaksonske vojne i političke oligarhije lažno tvrde da NATO ne predstavlja ofanzivnu, već defanzivnu vojnu organizaciju. Ta tzv. „anakonda strategija“ je evidentna u najnovijem ulasku Norveške i Finske u NATO alijansu, i davanju vojnih baza Finske NATO-u, nastojanju istiskivanju Rusije iz Azovskog i Crnog mora, vojnom povezivanju Grčke, Bugarske i Rumunije, pokušaju kontrole Dunava od strane NATO-a, davanju podrške Moldaviji, itd.

Evropska unija, kao i cjelokupni anglosaksonski Zapad, se ponašaju u skladu sa maksimom: *Quod licet Iovi, non licet bovi* (šta je dozvoljeno Jupiteru, nije dozvoljeno volu).

Prema Rusiji na Zapadu se indukovano razvija patološki oblik *dramatizacije stvarnosti*.

Fenomen dramatizovanja se posebno podstiče diplomatijom, propagandom, mas-medijima u diskurzivnim oblicima isticanja „atmosfera krize“, opšte nesigurnosti, katastrofa i skandala koji stvaraju određene napetosti. Da bi se neka politička odluka opravdala, politika i diplomatija Zapada utiču na javno mnjenje manipulišući i preparirajući ga do te mjere da se javno mnjenje lobotomizuje, somnambulizuje, narkotizuje i sedatizuje i tako otkloni bilo kakva kritička misao. Upravo to danas radi Evropska unija koja, ukazujući na „agresivnost“ Rusije, optužujući je da želi da Evropu pokori, počinje da militarizuje svoje države i priprema ih za rat kako bi spriječile širenje „ruskog malignog uticaja“.

Političke oligarhije EU snažnom medijskom propagandom indoktriniraju stanovništvo. Semantičkim terorom, tj. terorom poruke provode „*brain washing*“ ubacujući novu semantiku protiv Rusije.

Evropska unija anestitituje svoje stanovništvo lažima protiv Rusije, kako bi otklonila pažnju od sve snažnije prisutne i nastupajuće krize u ekonomskoj, političkoj, socijalnoj, moralnoj i duhovnoj oblasti. Njene političke oligarhije su uvukle države u krizu i, zato, da bi opstale na vlasti *militarizuju društvo* napadajući neke njene pacifistički orijentisane članice (Mađarsku, Slovačku) koje žele mir. Globalistička, antisuverenistička Evropska unija nastoji da ukine konsenzus i u donošenju odluka da ga zamijeni uvođenjem proste većine kako se ne bi neka od njenih članica pridružila ovim dvjema suverenistički orijentisanim državama.

Sasvim se jasnim pokazuje da Evropska unija ide *udesno* i militaryzuje se tako da njemački kancelar Olaf Šolc čak ističe da se ona treba osloniti na novu njemačku vojsku – *novi Treći Rajh*. Da li se to kod potpomaka nacista pojavljuje militantna, militaristička i genocidna nostalgija?

Današnja militarizacija Evropske unije podsjeća na onu Njemačku iz 1933. godine. Militarizacija država Evropske unije i nova izdvajanja za podršku rata u Ukrajini vrše udar na socijalna davanja, zdravstvo, kulturu, obrazovanje i na taj način stvaraju krizu za koju neizabrane neodgovorne političke oligarhije Evropske unije smatraju da se može riješiti – *ratom*.

Evropske neizabrane političke oligarhije suludo žele rat sa Rusijom. U tom pogledu razvijaju ne samo histeriju, nego i *kulturu straha* povezanu sa histerijom.

U Evropskoj uniji se indukovano razvija veoma agresivna propaganda o „ruskoj prijetnji“ i, stoga, o neophodnosti militarizacije evropskih društava kao efikasne odbrane od „ruske opasnosti“. U histeričnoj propagandi se, kao „balk koji kruži Evropom“, razvija paranoična i šizofrena mržnja prema Rusiji i

Rusima i opravdava militarizacija ekonomije i društava u cjelini. U ovoj propagandnoj histeriji se Evropa militarizuje nastojeći, da u povoljnom momentu iskoristi izmišljeni incident (kao u slučaju Markala, sarajevske pijace, Račka, Buče), da bi optužila Rusiju i time otpočela rat protiv nje. Svojim lažima mediji učestvuju u raspirivanju rata. Za nju bi laž predstavljala *casus belli*. I, naravno, ne bi to bilo po prvi put. Istovremeno, rušeći *međunarodno pravo*, Evropska unija podržava i podstiče ratove, „hibridne ratove“ i „obojene revolucije“. Otimanje Kosova i Metohije, kao i najnoviji rad EU na „raspakivanju Dejtona“ u Bosni i Hercegovini to jasno pokazuju. „Ne Dejton – već Brisel“, rekla je Marta Kos, Evropski komesar za susjedstvo i proširenje u septembru 2025. godine u posjeti Sarajevu. Naravno, nikako se ne bi moglo reći da je neupućena i kako bi se to odrazilo na području eksklacije međuetničkih odnosa i problema na Balkanu koji bi nastali. Veći broj država današnje Evropske unije prihvatile su secesiju i dezintegraciju Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, priznale novonastale države, i time direktno neodgovorno uticale na eskalaciju sukoba na teritoriji bivše Jugoslavije. Danas rade na unitarizaciji Bosne i Hercegovine i dezintegraciji Srbije. U skladu sa rimokatoličkim, austrougarskim i, nešto kasnije i Hitlerovim nastojanjima, cilj anglosaksonskog Zapada je denacionalizacija Srba, onemogućavanje snaženja Srbije na Balkanu, a danas odvajanje Kosova i Metohije od Srbije, dezintegracija Republike Srpske, odvajanje Srba od Srbije i njihova denacionalizacija u okviru unitarne Bosne i Hercegovine.

Propagandna demonizacija Rusa snažno je prisutna u politici, diplomatiji, medijima, obrazovanju, sportu, itd. Kada je Zapad zabranio emitovanje ruskih medija, to je opravdavano neophodnošću „zabrane širenja dezinformacija“. Ali, kada je Rusija zabranila emitovanje rusofobnih propagandnih informacija sa Zapada, to je taj isti Zapad definisao kao „zabranu slobode govora“. Dupli standardi predstavljaju snažnu „evropsku vrijednost“ i „vrijednost Zapada“, a nacionalna i rasna diskriminacija – suštinu tih vrijednosti.

Kao „vrijednost“ navešćemo i novije primjere namjere svjetskih bogataša, njihovih država i, naravno, Evrope koji orkestralno pominju neophodnost svođenja (ubijanja) svjetskog stanovništva na „zlatnu milijardu“ i, u tom smislu, podmetanje i montiranje raznih bolesti, epidemija i pandemija i satjerivanje ljudi u mentalne rezervate i savremene „lokdaun“ koncentracione logore.

Rat u Ukrajini je i sukob između navedenih orijentacija, globalizma i suverenizma, između ideologija i vrijednosti – *nekrofilnih vrijednosti Zapada* i *biofilnih vrijednosti Istoka*. Rusija se upravo bori protiv nekrofilnih psihopata koji žele da vode svijet zasnovan na tzv. „normalnosti“ čiju suštinu čine „normalnost“ eutanazije, suicida, pedofilije, genocida i transformisanja autentičnih ljudskih osoba u nekakve depersonalizovane „transhumanistične“ robote, kiborge, i slično. Ovo raščovječenje čovjeka i bogohuljenje se vidi svugdje, a posebno se to vidjelo na otvaranju Olimpijade u Parizu, kao i na

Evroviziji 2024. godine gdje se nenormalnost nametala kao „normalnost“. Naravno, u skladu sa „evropskim vrijednostima“!

Države i narodi koji žele da budu slobodni u projektovanju svoje budućnosti se bore protiv nekog novog „zombi“, „kiborg“ ili nekog sličnog transhumanog, antiantropološkog identiteta, bore se protiv uništavanja ličnog, kolektivnog, nacionalnog, kulturnog i vjerskog identiteta, privatnosti, ljudskosti i normalnosti. To se posebno vidi u *proksi ratu* anglosaksonskog Zapada protiv Rusije u Ukrajini, ratu koji snažno izražava militantnost i militarizam Evropske unije i anglosaksonskog Zapada.